

bylo by lze změnit, jest toto stanovisko, jak doličeno, ovšem pochybeno.

Nicméně lze s ostatními důvody soudu rekursního souhlasiti a přidati se k jeho právnímu názoru, že § 7. lit. a) nař. o ochraně nájemců povolení žádané exekuce není na závadu. Soudním smírem nabyta vym. strana vykonatelného nároku na to, aby najaté místnosti byly nájemci v ujednaný čas vyklizeny. Tohoto nabytého práva § 7. lit. a) nař. se nedotkl, hledíc k zásadě § 5. o. z. ježto v tom směru zpětná účinnost v cit. § 7. lit. a) není ani výslovně stanovena, aniž lze ji z něho dovoditi. Kdyby byl správný výklad zastáváný stranou povinnou, byl by pronajimatel zcela bezmocným i v případě, že by mu v době mezi soudním smírem a ujednaným časem k vyklizení najatých místností vzešly důležité důvody k zrušení nájmu, neboť na požadavek pronajimatele o zrušení nájmu ze závažných důvodů, slušelo by dle zmíněného § 7 a) použití obdobně předpisů o výpovědi nájmu, pronajimatelově výpovědi soudní bylo by však lze čeliti námitkou věci soudním smírem již urovnané. Nelze proto dovolací stížnosti přiznati oprávněnosti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. května 1919 čj. R-I 164-19-1.

R. z. s. Dr. J. Říha.

Obec není oprávněna, aby soudní exekuci vymáhala přírážky a příplatky k daním zeměpanským. Vymáhání dávek těch přísluší politickým úřadům. — K nedostatku oprávnění přihlížeti dlužno vždy a kteroukoliv instancí z moci úřední.

Obecní úřad, zastoupený obecním starostou, navrhnul na základě výkazu o nezaplacení obecních a školních přírážek exekuci zabavením proti dlužníku. První soud žádanou exekuci povolil. Rekursní soud na rekurs dlužníka návrh exekuční zamítnul. —

O d ů v o d n ě n í: Jak z výkazu jako exekučního titulu předloženého vychází, jde o přírážky obecní a školní, tedy přírážky k daním. Tyto mají dle § 91. zákona ze dne 16. dubna 1864 č. 7. z. z. týmiž orgány a prostředky vymáhány býti, jako daně samy, tedy, vede-li se exekuce soudní, dle §§ 1. a 2. min. nař. z 9. března 1898 č. 41 ř. z. finanční prokuraturou, příp. dle min. nař. z 18. ledna 1898 č. 28 ř. z. berním

u ř a d e m. — Není tudíž oprávněna obec, aby přímo sama jako vymáhající organ u soudu za exekuci žádala.

N e j v y š š í s o u d dovolací stížnosti obce n e v y h o v ě l.

O d ů v o d n ě n í: Předpis § 91. čes. obec. ř., jenž ostatně shoduje se úplně s cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96. ř. z., nepřipouští vůbec ani jiného výkladu, než že přírážky a příplatky k daním zeměpanským nemají býti vymáhány obcí samou, nýbrž politickými úřady, jež je vybírají. To ukazuje zcela jasně souvislost prvního a druhého odstavce § 91. čes. ř. ob., resp. §§ 2. a 4. řečeného cís. nař., dle nichž vybírání příplatků přikázáno je úřadům politickým, kdežto obecnímu starostovi přikázáno je naproti tomu vybírati jinaké peněžité dávky, jež dlužno odváděti po zákonu neb podle platného usnesení obecního pro účele obecní. Z toho je patrné, že politický úřad, používá-li soudní exekuce při vymáhání přírážek, což mu jest volno dle dvor. dekr. ze dne 19. ledna 1784 č. 228 sb. s. z. pak dvor. dekr. ze dne 26. února 1789 č. 977 sb. s. z. a dvor. dekretem ze dne 10. února 1832 č. 2548 sb. s. z. vyhlášeného dekretu dvorní k. ze dne 27. prosince 1831, vystupuje přímo jako strana exekuční. Jako taková je však zastupován finanční prokuraturou dle §§ 1. a 2. nařízení veškerého ministerstva z 9. března 1898 č. 41 ř. z., i mohou zase za fin. prokuraturu v řízení před soudy a zejména v soudním řízení exekučním jednotlivé právní úkony na podkladě zvláštních předpisů býti podnikány jinými vrchnostmi neb úřady, zejména úřady berními. Finanční prokuratura a úřad berní nezastupují v tomto případě obec, nýbrž státní správu, i není proto oprávněna námitka dovolací stížnosti, že fin. prokuratura není povolána zastupovati obec při vybírání daní. — Další tvrzení dovolací stížnosti, že i v případě správnosti náhledu soudu rekursního neměl býti exekuční návrh zamítnut, nýbrž že dle § 6. odst. 2 c. ř. s. mělo býti nařízeno k nápravě dotyčné vady, aby obec do určité doby prokázala, že úřad berní jakožto zástupce obce souhlasí s návrhem exekučním a že k němu přistupuje, je rovněž bezdůvodno, poněvadž není-li tu oprávněného žadatele, za jakého dle řečeného uznati lze jen úřad politický, nedá se tato vada odstraniti, nýbrž úřad politický musil by vystupovati nikoli jménem a jakožto zástupce nebo plnomocník obce, nýbrž jako jednající jménem vlastním. — Nerozhodno je, že strana povinná sama neuplatňovala nedostatek oprávnění obce k návrhu exekučnímu, jelikož vady této, zvláště v řízení exekučním dbáti jest vždy a kteroukoliv instancí z povinnosti úřední. — Předpoklá-

dal-li však soud rekursní — a to právem —, že návrh exekuční vycházel od osoby k němu neoprávněné, zamítl též správně tento exekuční návrh, měně tak usnesení soudce prvního; zrušovati usnesení a používati snad § 51. c. ř. s. nebylo proč, zvláště, když toto zákonné ustanovení nepraví, co má se státi s útratami, zruší-li se řízení k oprávněnému prostředku neb z moci úřední.

Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 1917 č. R-II. 319-17-1. Schin.

Zjišťovací exekuce vnucenou správou obchodu nábytkem proti osobě vojenské dle §u 6. cis. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. je přípustna.

Usnesením okr. soudu pro St. M. a J. byla povolena M. M. k zajištění vykonatelných pohledávek proti Josefu K., který je toho času v činné službě vojenské, dle § 374. a 341. ex. ř. exekuce vnucenou správou obchodu nábytkem, který patří dlužníku a který v jeho nepřítomnosti vede jeho manželka.

K rekursu změnil zemský soud v P. usnesení prvního soudu v ten smysl, že zamítl návrh na povolení exekuce zjišťovací vnucenou správou obchodu nábytkem, a to proto:

Dlužník dosud je v činné službě vojenské, proti osobě vojenské mohou však býti úkony zajišťovací dle ustanovení § 6. cis. nař. ze dne 29. července 1914 č. 178 ř. z. povoleny pouze s tím obmezením, že se tím vojenské osobě držba věcí movitých neodejme.

Vnucenou správou obchodu dlužníkovou, kterou vymáhající věřitelka, jak v podání ze dne 13. února 1918 sama uvádí, navrhuje k tomu cíli, aby nábytek dlužníku patřící a ku zajištění pohledávek vymáhající věřitelky zabavený byl prodán, byla by však držba movitých věcí těch dlužníku odňata. Tento navrhovaný způsob zajištění je však nepřípustný.

K revisní stížnosti vymáhající strany změnil nejvyšší soud usnesení rekursního soudu v ten smysl, že se obnovuje usnesení soudu stolice první, a to z těchto důvodů:

Soud rekursní vychází z náhledu, že vymáhající věřitelkou k zajištění jejich pohledávek navržená a ve stolici první povolená vnucená správa obchodu nábytkem, provozovaného dlužníkem, jenž nepopřeně platiti musí za osobu vojenskou ve smyslu cis. nař. ze dne 27. července 1914 č. 178 ř. z., dle § 6. tohoto nařízení je nepřípustna, poněvadž by spojena byla s prodejem nábytku